

כך שיפצה "כור" את מאזניה

מאזן כור ל-1986 מראה על הכנסות מריבית של 160 מיליון שקל. כמאזן 1987 אין כל הכנסה. מה קרה? כיצד זה שתוך שנה הפסיקה כור להרוויח מפעילות פיננסית? כאן התשובה למי ששואלים איך החביאה כור את הפסדיה, והעלימה את המצב האמיתי ממזכיר ההסתדרות. מנהל אגף הכספים של כור, **שבח שקל**, קיבלה אותם, אלא הוסיפה אחוזים לעלות המימון. אם, למשל, קיבלה מיליון דולר ב-10 אחוזים לשנה צמודים מבנק הייצוגי, היא העבירה את הסכום למיפעל בכור ריבית של 15 אחוזים, למשל. כך נרשמו כספרי המיפעלים הפסדים כתוצאה מעלויות מימון מרומות גרועות. אולם בהנהלת הספרים המרכזית של כור נרשמו הכנסות מריבית פיקטיבית. הכל היה על הננייה, אבל הרווחים הללו, שלא היו ולא נבראו, נרשמו כרווחים במאזני כור. וגרמו לתמונה מעוותת של המצב. הם איפשרו לגביע ההראות רווחים, כאשר למעשה הפסיד. כך יכול היה ב-1986 להקטין את הפסדים ב-160 מיליון שקל, רווח שלא היה ולא נברא. אין להניח כי בישראל, הרגילה לגרומות מעוותות כאלו, ייעשה מש' הו. אבל על-סמך המאזן הלא-נכון של כור, הילוו בנקים זרים כספים לכור. ומשקיעים קנו איגרות-חוב של כור. לפי דיווחים בעיתונים זרים, הללו מתארגנים לתבוע את החזרת הכספים בטענה של הונאה במאזן. כאשר משפצים מאזנים, אין טעם לבוא בטענות ל**ישראל קיסר** על שלא ידע. אבל הצדק גביש מופיע עכשיו בתיקשות ומאשים את תוסי פות-השכר שנכפו עליו, כטיבה לאסוף. גם לפי רבין, כל עלות השכר היתה 100 מיליון דולר, שהם רק חלק מההפסד של 250 מיליון דולר. לפי רבין, הפסדים לתוספות, כי חשב שיהיה פחות שקיזו את העלויות. גביש התגלה כמהמר, המשתית את עתיד כור על הימור של פחות. מה ההכרל בינו לבין שחקן קאזינו? אבל בנוסף לאחריותו לשימוץ המימון, גם נכון שהודיע — לרבין — בזמנו לקיסר כי תוספות-השכר יגרמו לזעזוע פיננסי בכור. שיאיים על חברת העובדים. אחריותו כמנהל חייבה אותו להתפטר מיד. בהמשיכו בתפקידו, מעל באמון שולחיו ועבר על החוק, בכך שלא פעל רק לטובת החברה.

אופיר, באישורו המלא של מנכ"ל כור, **ישעיהו גביש**, הקים מערכת כספית עצמאית של הנהלת הקונצרן, וזו קיבלה לידה את כל הכספים המגיעים למיפעלים מגורמי-חוץ, והעי בידה אותם למיפעלים. המסלקה המרכזית לא העבירה את הכספים למיפעלים באותם התנאים שבהם

מנכ"ל לשעבר גביש מסלקה מרכזית

לימון פרש מייצוג הברון רוטשילד

מורכי ("מוקה") **לימון**, שניהל במשך עשרות שנים את עיסקי הברון **ארמנד דהרוטשילד** בישראל, פרש מתפקידו. יחד עימו פרשה גם **שרה ברוכין**. חיסול הנציגות העיסקית של הברון בישראל מעידה על חיסול השקעותיו כאן, מהן נותרה רק בעלות חלקית בבנק כל"י.

פורשת ברוכין

פורש לימון

לימון אישר את הידיעה וציון כי מאחר ומעיסקי הברון נותר רק הבנק, ומאחר והגיע לגיל פרישה, החליט לפרוש. שרה ברוכין סירבה להגיב.

ובד השתלט על "בנק לתיסחר"

שמואל ובר קנה עוד 50 אחוזים בבנק למיסחר, במחיר של 3.5 מיליון דולר, שישולמו במשך שלוש שנים בתשלומים קבועים. ובר החזיק כבר 27% ממניות הבנק. יתר המניות הן בעלי נקיטי אס — 5% ועוד משקיעים שונים. ובר קנה את החלק של עיזבון **נחמן שטרן**, מייסד-הבנק. ובר הוא ישראלי שעשה הון רב במכסיקו. הוא רכש בישראל את דפוס מדן בנצרת, וגם את נכסי חברת-הדפוסים קסטל. מאזן הבנק למיסחר שפורסם באחד רונה (לא במקור) מראה על מחזור של 54 מיליון שקל. הרווח הנקי לשלושת החודשים הראשונים של 1988 היה 123 אלף שקל, לעומת 415 אלף שקל אשתקד. הרווח העצמי של הבנק כיום הוא 4.2 מיליון שקל. ובר שילם תמורת ההון 300%.

"דיפלומט" יקבל רישיון אחרי 20 שנה

המלון **דיפלומט** של רשת **חיים שוף** יקבל, סוף-סוף, רישיון-בנייה מעיריית ירושלים, אחרי שחבת של יותר מ-20 שנה. המלון הוקם לפני כיבוש מיוחד-ירושלים, והעירייה סיררה להוציא לו רישיון, מאחר וטרם אושרה תוכנית מפורטת לאיזור לפי חוק התיכונן והבנייה. בדיונים מישפטיים טענה העירייה כי על היום להגיש תוכנית כזו, ומאחר ולא עשו כן, הוציאה העירייה צווי סגירה למלון. בדיון שהתקיים באחרונה בבית המישפט העליון, לפני הנשיא **מאיר שמוגר**, הוסכם כי שיפ גייש תוך 90 יום תוכנית מפורטת כמבוקש, ויצא רישיון כחוק. פרקליטו של שיפ, **שלמה תרסיה-כהן**, אמר כי התוכנית כזו הוגשו.

ישראל ביקשה את הסגרת גניש

מיסרת-ישראל פנתה לארצות-הברית בבקשה להסגיר את **שלום גניש**, שלא התייצב לביטוי מאסר של ארבעה חודשים שנפסק לו בגין עבדות-בנייה בהרצליה. הבקשה הוגשה אחרי כמה פניות של הפרקליטות האמריקאיות, שלא הבינה מדוע אין ישראל מבקשת את הסגרתו. האמריקאים מצאו כי גניש שווה בארצם שלא כחוק. מקורות מסרו כי גניש יעדיף לעבור לברזיל, לפני שיוסגר בישראל מצפים לו כמה תיקים פתוחים, ביניהם אישום על שיחוד מי שהיה המיטנה לנציב שרות בתי-הסוהר, **שלום רוזנליו**, העי למות מסי-הכנסה והחזקת חשוי בביתו. גניש נותר חייב כספים רבים בישראל. בין היתר לא החזיר כי 150 אלף דולר ללידיו ושותפיו לשעבר, **בצלאל מירזיהי**. מירזיהי גם תובע מגניש החזרת 2.5 מיליון דולר, ששילם לו בדכשו מגניש אולם-שמחות בלב הרצליה. אחרי הקניה התברר כי הוועדה המחוזית זקוקה התברר כי הוועדה המחוזית זקוקה מסרבת להעניק רישיון למי-קום.

למישרד מפואר

בית-המישרדים המפואר של "חברת-העובדים" הבית עולה בלהבות.

מזכיר חברת העובדים, **דני רוזני**, ליי, החליט כימים אלה להעביר את מטה חברת העובדים לבית-המישרדים המפואר בית בלושטיין (ראה תמונה). חברת העובדים עולה באש, והאיש, המטכב להתפטר בגלל אחריותו הישירה להפסדי סוול בונו וכו'. עובר למקום מפואר יותר. אגב, סירב להעביר את חדרו לכניין המפואר **גרשון וילן**, חבר הוועדה המנהלת של חברת העובדים. שמלכד ניקור-העניינים, המפריע לו, הצביע גם על המרחק שבין בית בלושטיין לבית הוועד הפועל, כגורם שימנע עבודה יעילה.

תחנת העיר "הקטנה" סנט-לואיס בארצות-הברית (יותר ממיליון תושבים) מעסיקה אדם אחד למימרת, העושה את הכל? כיצד קול העולם פועל כשיש לו שישה אנשים בלבד? מי שידע לקרוא מיספרים נכון הוא **עמוס שוקן**, מנכ"ל הארץ ועיתונות מקומית, שנמנע מהשקעה בטלוויזיה והולך רק על רשתות-רדיו.

הנדאית של רדיו מול טלוויזיה

אחת הסיבות להכנסת **רוברט מאקסוול** לשתפות במערב היא היעדרות בו בתחרות על קבלת איזורי טלוויזיה-בכבלים. לפי החוק יוקצו בקרב איזורים למי שיוכז במיכרו. ככל איזור יהיו 50 אלף תושבים, והזוכה יוכל לספק להם שידורי טלוויזיה-בכבלים. חברות אחרות כבר נכנסו להשקעות כבדות לקראת מיכר זים אלה, בנייהן העיתונים ידועות אחרונות מערוב וקבוצות עיסקיות. בריקה כלכלית מראה כי ההשקעה ברישות ובהפעלת תחנה באיזור תעלה 25 מיליון דולר. תהיה רושה הפעלת התחנה במשך שנים רבות מאוד עד להתחרות ההשקעה, אם בכלל. הניסיון האמריקאי מראה כי כל רשתות-הטלוויזיה בכבלים מפסידות, גם אלה הפועלות במנהטן. לעומת-זאת ניתן יהיה, על סמך אותו החוק, להפעיל תחנות-רדיו. עלות תחנת ארץ-אם, כולל הכל, היא חצי מיליון דולר. הצוות לתחנה כזו בישראל לא יעלה על 20 איש. ההכנסות מפירוטמת בלתי-מוגבלות. אגב, מרוע ברשתות-הרדיו של ישראל עובדים 1100 איש, ובוגי צה"ל 200 איש, כאשר בכל תחנות-הרדיו בכל ארצות-הברית (100 תחנות) של סייבאס מועסקים 250 איש, היינו, פחות משלושה איש לתחנה? מרוע

יריות בבית-החולים. (המשך מעמוד 29)
וניפטר ממנה? לא התייחסתי לזה, לא שמתי לב.
באוגוסט 1988 נסעתי לעזה. גמא לת נשאה לבר, והלכה למישפחת ירדים ליד בית-הרויה. הלכו וחזמו את המישפחה, ואז אחיה הקטן, בן 13, ירה בה, מפני שאבי ואחי צלאח חיממו אותו. אמרו לו שהיא סכסכנית, ושהיא לא התחנתה איתי בצורה טבעית. ניפחו להם את הראש, ואז הם ירו בה. **עד כאן דיברי אחמד.**

על ערש-דווי

ב-22 באוגוסט 1987 נורתה גמאלת על-ידי אחיה, ונפצעה בורועה. היא הועברה לבית-החולים אסף הרופא ואושפזה שם. בעלה אחמד ישב לידה כל הזמן, ולא עזב את מיטתה לרגע. אחיה הצעיר, שירה בה, נעצר על-ידי המישטרה ונידון לשנתיים מאסר.

כשגמאלת שכבה בבית-החולים, היא היתה עצבנית מאוד ואמרה לי שהיא תתנקם באבי, בדבר הכי יקר לו. הדבר הכי יקר לאבי זה בנו ג'אבר, שהוא העיניי של אבא. אבל אני לא התייחסתי לזה, מפני שהיא אשה, ולאשה יש לשון ברעיים של כעס. אני בטוח שלא בגלל ההריון שלה ולא בגלל העבר קרה מה שקרה. רק מפני שהיממו את המישפחה שלה. אבי בכלל לא ידע מהסיפור של ההריון של גמאלת, אולי אחרי-כך. כי היינו נשואים כמעט שנתיים, והוא היה אצלה תמיד בבית, אוכל אצלה כמעט בכל יום. אולי הוא ידע אחרי-כך.

ימיים אחרי פציעתה של גמאלת, יצא בעלה מהחדר כדי לטלפן לבני מישפחתו ולהודיע להם על מצבה. הם ביקשו ממנו שיבוא מיר לביתם, לאכול איתם ארוחת-ערב. באותן דקות מעטות, שבהן נשאה גמאלת לבדה במיטה, הגיע גבר צעיר ושחררה אל מיטת הנערה בבית החולים. הוא שלף אקדח וירה בה, מטוחו קצר, שמונה כדורים, שפגעו באברי-גופה השונים ופצעו אותה אנושות. הדבר קרה כפתאומיות כזו שאיש לא ראה את היורה, ואיש לא הספיק לעכב אותו. גמאלת עברה ניתוח מסוכן, והי עברה לחדר-האושפוז, שם שמר עליה שוטר. למרות מצבה הקשה היתה גמאלת בהכרה. כאשר שאלה אותה אחות אס היא רוצה שירטיבו את שפתיה, הניעה בראשה לאות הסכמה. השוטר, שהיה מוצב בחדר, ראה זאת, והתחיל לחקור אותה מי ירה בה. הוא ביקש ממנה שתניע בראשה לאות הן או לאו למישמע השמות שיאמר. היא הבינה. הוא שאל אותה על שלושה אנשים, שאת שמותיהם פירט, מבני-מישפחתה ומבני מישפחת בעלה. לשמע שני שמות הנירה גמאלת את ראשה לאות לאו, ולמישמע השם השלישי, ג'אבר, הינהגה בראשה. ג'אבר, אחיו החורג של אחמד אכר מוסא, נעצר על-סמך עדות שכיבמרע זו. גמאלת נפטרה מפצעה זמן קצר אחרי-כך. כיום עומד ג'אבר לדין לפני בית המישפט המחוזי בתל-אביב באשמת רצח גמאלת. הוא וסניגוריו, יורכי הדין אלי כהן וגיאור וילברשטיין, כופרים באשמה, וטוענים כי לא הוא הרג את גמאלת, אלא אחד מבני מישפחתה, שעשה זאת על רקע כבודי המישפחה.